

שהכנisos ישראלי לארץ בבעיא להו אם מותרין או אסורים וכותב הרא"ש דנפקה מינה לנודר מדבר ויש לו מהדבר מקודם הנדר ע"ש, דזהו בנדר חדש ולא בנדר שמדובר דור והו כי איסתו יישן. ולענין העורכות בשער בשאר דבר, נראה דלא הילכו כזה אחד נתנית טעם שלא גוזר בכמה"ג, ועוד דהנודר מין מותר בתבשיל שיש בו טעם יין כמ"ש ביו"ד סימן רט"ז (ט"ל ע"ש). ואפילה מה שהיה יין באלו הימים ונחפק לחומר ג"כ מותר [ע"ז קק"ע].ומי שנדר שלא לאכול בשער מי"ז בתמונה, מותר לאכול בשבות דכל הנודר אדעתא ודמנגא נודר [מג"ל קכ"ז]. ויש חולקין ומצדיכין התרה נס נס כ"ס פ"ז], מיהו אם לא אמר בלשון נדר רק בלשון קבלה וודאי מותר[^ז][^ט]:

כח ויש שנגנו להצעני הסכין של שחיטה מר"ח ואילך ואין שוחטין כי אם לצורך מצוה לחולה או לשבת או מילה ופדיון הוכן וכיצד בו. ומובן מAMILא דבעיר גודלה שיש בה תמיד כמה חולאים וכמה يولדותין והרבה חלושי הבריאות, לא שייך להצעני הסכין. וישראל שצורך להעמיד בשער להשר, מותדר לשחותו בעדו לשבוע זו שחל ט' באב בחוכו ולידין מר'ח, רך לא יברכו על השחיטה כיון שאין ישראל אוכל ממנו, טוב לאות להצעני החטכה לשבת או לחולה וitolת החריצין לבשר והוא ביכולתו לבדוק ולברך על השחיטהו^א. אך אם אי אפשר שהישראל יאכל מזווה ישחות ללא ברכה ובלא בדיקה. אבל לאחרhor יש מהגדולים שאין דעתם נוחה מזה, ודוריש מתירין צערי פטונה פק"מ^ב, וטוב לנchor ע"י לאינו יהודי ולא ע"י ישראל, וביו"ד סמן קי"ז^ג נחבר באור בזה ע"ש. ובעיר לא ישחטו השוחטים עד אחר חשעה באב, אך כshall תחשעה באב כחמיishi מותרים לשחות בתשעה

עפסקי משנה ברורה

בנהנו קצת יולדות למגעו מבשר וין קו' אב ואילך, הינו
שללא במקומן חולין. ("א" במשנ"ב (๖๖)): מי שחכר מהש
להדרכיל בשר לעדרים ואם לא ישחוות פיסיה, אוין יתון מכל
בכמה לעני חולה איזה חתיכה. וא"א לבודה בשר שלא
שחיתט.

המצויה הבאה לידינו וגם יש לחוש שהוא ייחלה או ימות ולא יקיים המצויה, ומ"מ היכא דנהוג נהוג. אך אנחנו במדינתינו אין ממתינים כלל"ה מפני שעובדים מצוים הרבה במדינתינו ומי יודע אם לא יהיה מכוסה בעקבים, ולכן אנו מקדשין הלבנה קורס תשעה באב:

כג מדינה רגמרא אין איסור באכילתבשר רק
בערב ט' באב ובסעודת המפסתק,
ט אבל כבר קיבלו אכותינו זה הרכה מאות שנים
שלא לאכול בשר ושלא לשותה יין מן ר'ח' אב
עד אחר ט' באב בלבד מיום השבת, לזכור
הקרכנות והנסכים שנחתבלו בעונותינו. ויש
שנהגו מן י"ז בתמוז שבו בוטל התמיד, ויש
שכתבו ר'ק בשבוע שחל ט' באב, אבל עתה
בכל ארצות פוזרינו נהוגין מן ר'ח'. ועתה
בעונותינו הרבים כמה שמזוללים באיסור זה,
ולבד שהן עוכרים איסור דאוריתא מטעם נדר
דכין שאכותינו קבלו עליהם מנוהג זה הו נדר
של כל ישראל, ולבד זה איך לא נבוש ולא
נכחים הלא הרכה מהאותות שאין אוכלים הרכה
שבועות לא בשר ולא חלב ולא בצימס ואנחנו
עם בני ישראל שעליינו נאמר (ויקול ט'
קדושים תהיו לא יאכו לעצור את עצם
שמנה ימים בשנה לזכרון בית קדרינו
ותפארתינו, ועל כיוצא בהזה אמר הנביא (ישעיהו ט'
ב' כבשו והכלמו מודריכם בית ישראל, ועונשם

בד ושורדי משקים מותר ואפלו חומץ של יין.
והאיסור הוא בין בשר בהמה ובין
בשר עוף. רק מי שהוא חולש יכול לאכול
בשר עוף אם צריך לזהובן. ויש מי שמתיר
ברוטב של בשר, ואין המנהג כן. ואפלו בשר
שהיה אצלינו מקודם ר'ח אסורה לאכול, ואפלו
גנשא רשות, ולא דמי למה שכח הרא"ש
כפ"ק דחולין (ט, י) גבי איברי בשר נחרחה

בנעלים. [ב' במשנ'ב (פרק"ד): מי שא"א לו לאכול האכלוי חלב מותר לו לאכול בשער עוף. [ב' במשנ'ב ושעד' ז' (פרק"ו) כתוב דעתך הוא באומר חרוי עלי שלאל לאכול, אבל אם אמר הריני גורר שלא לאכול בשער איזין זה לשונו גורר. ו' במשנ'ב (פרק"ה) כתוב דמס' ח מהג' א

(3)

Moellin, Jacob ben Moses

ספר

מהרי"ל

מנהגים

של רבי יעקב מולין זצ"ל

יוצא לאור ע"פ דפוסים ינסים וכתבי יד
בצירוף ציונים ומקורות, הארות והערות
שינויי נוסחאות ומחוואות

על ידי

שלמה י. שפירא

מפעלי תורה חכמי אשכנז
מכון ירושלים • תשמ"ט

הלוות ט' באן

לשנותה, ובולאו
שבת' שחיל ט' נ
מצוחה ומניין רק ב
ומהר"י סג' ג
לברית מותדין ב
באב לא התיר ג
וזהאב יישתו כל
שהחמיר להם
להדייא במרדכי
ההמיר כ"א למע
פעמ' אחת ד
והמוחל בגדי שנ
של בריתת¹².

[ז] שבת¹, פ"י ע
בין מלפנינו בין
השבת².
הג"ה³: יראד
לככש⁵ ולא פרחה

ב. יין (מהרא"ק וכותבי).
פ"ד. [...] נכללה [...] א. [...] מ... (ה)

3. כ"כ מג"א סי' תקנא
מש"כ בנידון וכן בט"ז.
4. הינו שבוע שלול בו
5. כ"פ הרמ"א שם וע
הנ"ל מה שתיקן בגרסאות
6. הובא כד"מ שם בע
עוז ביאור השיטות בו.
7. לא מציאות במרדכי
מהר"ם.
8. ע' רמ"א שם, והוב
הגבי"ז אותן לא.
9. מהרא"ק קלג הגה
תקנא בשם רבינו.
10. כ"כ הרמ"א כד"מ
המנוגים וכ"פ בהגחות
11. מהרא"ק שם הגה י'

(ה) מהרא"ק: משנכנם אב ממעטין בשמהה². לפיכך יש שאין אוכליןبشر
ואין שותין יין מן א' אב עד י' באב³, כדאמר בירושלמי, א"ר זעירא דנהגין
דא לשנותה⁴ יין מן א' אב על מנ hedge התורה שנפסקה אבן שתיה, מ"ט כי
השתות יתרסן (תהלים יא, ט). א"ר חנינא כל אלו הדברים מנהג רובתוינו, וכיון
שנהגו כך אל תטוש תורה אמרם שהם רבותינו נוחי نفس. אבלبشر משמע
במסכת תענות⁵ דין אסור לאלא בסעודת המפסקת⁶.

הג"ה⁷: יש אנשי מעשה⁷ שמנועין מלאכולبشر ומלשותין יין מ"ז בתומו
עד ט' באב⁸, וכן בליל מוצאי ט' באב, לפי שאנו היה עיקר החורבן, כדא"ר
זוחנן⁹ אי הויינא תמן קבעינה תשיעי ועשיריה. הג"ה¹⁰: ואנו נהגין אישורبشر ויין
מן ר'ח עד מוצאי ט' באב¹¹. ור'ח גופי¹² אסור¹³. ותיקון בגדים חדשים נמי בכל מיעוט
שםחה ובן עמא דבר, מרדכי¹⁴. וכל זה נהג מהר"י סג'ל¹⁵ אל כל בני ריין ועד היום
נהגנו. וטעם מניעתبشر ויין דין שמחה לאלא בשער, דכתיוב וובחת שלמים
ואכלת שם ושמחת גנו' (דברים כו, ג). ובין כתיב המשמה אלהים ואנשים (שופטים
ט, ט). מכל מקום אינה חוכה כי אם ערבית השעה באב ממש ולבטל¹⁶.

← 7 (ו) ולפי זה שאין חוכה, אם אירע¹⁷ מילאה או פדיון הבן או סיום מסכתא דהן
סעודת מצוחה משנכנם אב, אז מותר לקרואין שם לאכולبشر וגמ לשנות
יין¹⁸. ודוקא קרוביים משום קרובא, אי נמי ריעות, אבל ההולכים שם רק

שינויי נוסחים

(ה) א. ליטמי פמלת מדיעין המכ' מהרא"ק. ב. מנומיס היל מנטו מילג מהטיכס נ"ג (כו�).
ג. לוקט (כויל) ד. "מעסח" חסר בחלק מכתחי' ובמהרא"ק. ה. "ממץ" חסר במהרא"ק ובקצת כת"י.

[ו] א. הוספה. לוטקן (מהרא"ק, ב"ר, 4, שבט).

- קבועתי אלא בעשייה.
 11. מהרא"ק סי' קלג הגה ב-ג.
 12. ראה לעיל העדה 3, ר'ג. ומש"כ עד מוצאי ט'
באב צ"ע אם כוונתו ועד בכלל.
 13. כ"כ המשנ"ב סי' תקנא ס"ק נח בדעת השוו".
 14. ריש הלכות השעה באב (סוף מסכת תענות). ע' בוטשוי"ע וברמ"א סי' תקנא סע' ז.
 15. ע' כד"מ וברמ"א סי' תקנתה בשם רבינו, וע"ע בשותה מהרוש"ל ריש סי' נד. [הדין שבר"ח אסור לאכולبشر ורבינו, בשכנת"ג סי' תקנא הגבי"ז אותן כו].
 16. ראה לעיל העדה 6.

- [ו] 1. קטע זה המשך מהרא"ק מהקטע הקודם
(סי' קלג הגה א).
 2. כ"כ הרמ"א כד"מ סי' תקנא ס"ק י' בשם מהרא"ק ומהר"ל ומונוגים מהר"א טירנא. וכ"פ הרמ"א בהגחותיו סע' ג.

ה) 1. סי' קלג.

2. כ"פ בטושו"ע תקנא סע' א.

3. כן נהגו באשכנז. ראה טושו"ע שם סע' ט,

וכמשנ"ב ס"ק נח. ומש"כ עד י' באב, ממש כל יום

עשיריה, וראה ליקמן הערת 9 ו-12.

4. פסחים פ"ד ה"א ותענית פ"א ד"ו לפ"י הגירסה

המובהת בטור שם בשם אית נוסחות דgeshi.

5. כו, ב.

6. ע' ב"י סו"ס תקנא باسم שותה הרשב"א.

7. מהרא"ק קלג הגה א.

8. כן נהגו יהודים באשכנז. ראה טושו"ע סי' תקנא סע' ט.

9. משמע שכבים עשריו מותר. אורם הטושו"ע סי'

תקנה סע' א פסקו שמנוג כשר להמנע בלילה עשריו

ויום עשריו. והרמ"א שם פסק: ויש מחמירן עד

הצotta היום ולא יותר. ע' לעיל הע' 3 ולכך הע' 12.

10. ע' תענית כת, א: אם לא היהי באותו הדור לא

לשנותו³, ובכלאו הכו לא היו הולכים הוילו מזויה הבאה בעבורה⁴. ומיהו שבת⁵ שחל ט' באב בתוכה נכוין למעט שמהות שלא יאכלו שם אלא בניין מזויה ומניין רק בזמנים ובן כוונת⁶, ויש מקילין.

ומהריי סג"ל⁷ על מילה בשכוע שחל בה ט' באב אמר כל' השיעיכים לבריות מותרין בין שני' שיש אנקו על אמרתך (ההלים קיט, קס). ומילה בערב ט' באב לא תזריר להזמין יותר מעשרה. ולא ישתו יין רק בעל הברית והМОוד להאב ישתו כל הסעודה, והאחרים ישתו רק לברכת המזון. וכמדומה שהחמיר להם דאנשים קלים היו ויבאו לקלות ראש, דהא מהדרם כתוב להדייה במרדכי גדויל⁸ לכל הקראים בשער ויין, והכא ב Maharak הנ"ל לא חמיר ב"א למעט קרואים⁹.

פעמי אחת חל ר'יח אב ביום ז' ומילה אח' ב' ביום ג', והלבישו בעל הברית והМОוד בגדי שבת¹⁰. בשבת¹¹ היה ט' באב ומילה, ואומר יוצר ואופן ווילת של ברית¹².

[1] שבת¹³, פ"י שבוע שחל ט' באב בתוכה, מיום א' עד ז' אפסור לספר ולככט בין מלפניו בין מאחריו של ט' באב, ובחמיishi לאחריו מותר משום כבוד השבת¹⁴.

הג"ה¹⁵: יראה¹⁶ שאפסור לספר מר"ח אב עד אחר התענית לעולם¹⁷, וגם לא לככט¹⁸ ולא לרחוץ¹⁹. וכן מנהג שלא ללמוד תורה בערב ט' באב²⁰, וכן שלא

שינורי נסחאות

ב. יין (מהרא"ק וכותב)²¹. ג. לממיל ו... (מהרא"ק ורוב כתבי). ד. נעל מוס (כניל). ה. קרכופס למינוק גינמל (אורט). ו. נמלכת (ו' 2. 3. אוק. פרט שחט). נלכלה דעתכם קמץ (ו' ש' ז'). ז. מנכ' נמלטל"ק²² ... (פ' ש'). [2] א. לדונגים ק... (מהרא"ק וכותב).

12. מובה בסדר עבודת ישראל עמ' 734, וכ"כ במתה משה סי' תשלו, ובאו"ר סי' תקנת ס"ק כג.

[1] 1. מהרא"ק סי' קמד. וע' בב"ח סי' תקנא ד"ה ולאחר החענית מש"כ בזה.

2. כ"כ בסידור רשי סי' תט ובמחוז ריטרי ח"א עמ' 227. וע' ב"ח סי' תקנא ד"ה ולאחר, אולם להלכה פסקו הרמב"ם תענית פ"ה ה"ז והטוש"ע סי' תקנא סע' ד שלאחריו מותר.

3. מהרא"ק סי' קמד.

4. אולם הרמ"א בד"מ סי' תקנא ס"ק ה בשם ספר המנהיגים כתוב שנוהגים איסור תפורת מייז' בתמונה, וכ"פ הרמ"א בהגהותיו סע' ד.

5. כ"פ הרמ"א סי' תקנא סע' ג. 6. כ"כ הרמ"א בד"מ סי' תקנא סע' טז בשם יש נהוגים.

7. הלכה זו אינה בmaharak שלפנינו.

8. כ"כ הרמ"א בד"מ סי' תקנד ס"ק א בשם מנהיגים

3. כ"כ מג"א סי' תקנא ס"ק לה בשם מהרייל, וראה מש"כ בnidzon וכן בט"ז שם ס"ק יב.

4. היינו שבוע שלל בו תשעה באב.

5. כ"פ הרמ"א שם ועי"ש ביד אפרים שעל הט"ז הנ"ל מה שתיקן בגירסת בנידון.

6. הובא בד"מ שם בשם רבינו, ועי' במשנ"ב ס"ק עז ביאור השיטתה בזה.

7. לא מצאתי במרדכי שלנו וכן גם לא בדברי מהרא"ס.

8. ע' רמ"א שם, והוא בשם רבינו בשכנה"ג שם הגבי' אותו לנו.

9. מהרא"ק קלג הגה ט. והובא בשכנה"ג בראש סי' תקנא בשם רבינו.

10. כ"כ הרמ"א בד"מ סי' תקנא ס"ק ב בשם ספר המנהיגים וכ"פ בהגהותיו בטע' א.

11. מהרא"ק שם הגה ג.

(6)

Mintz, Moses

שאלות ותשובות

רביינו משה מינץ

[Mahar"m Mintz]

חלק שני

יצא לאור עפ"י דפוס ראשון ושאר דפוסים
עם שינויים נסחאות והוספות חשובות מכת"י
ציוני מקורות והערות, מפתחות ומבוא

על ידי

הרב יונתן שרגא דומבר

מפעל תורת חכמי אשכנז
מכון ירושלים • תשנ"א

בסיום המסתכתא עכ"ל
מדרבען דעביד סיום כ
בסיום התורה בשמה'
והמתחיל גודרים נדבו
עכ"ל.
וכן ראייתיג הלי¹⁴
המסתכתא¹⁴. וכן יוכינו
בועלם הבא.

11 שבת קית. ב. קיט, א
12 רשי" שם ד"ה עבידון
13 سور סי' תרס"ט, בשינוי
14 בלקט יושר ח"ב עמי'
שהיה אבל שא"י מורה"
mbiuto לבית הגאון [המה]
לילד למביוי ואכל לסעון
הגאון ז"ל, ושא"י דלעיל¹

לרכז או ראש ישיבה שהוא לומד מסכתא עם חבריו ותלמידיו וכשבאו לסתור המסכתא), ישיר מעט בסוף עד שעת הcoresר¹, יומא דראוי לתקן סעודת גאה לכבוד התורה ותלמידיהם, ואו ראוי לקבוץ² כל הקהלה כשבא הרב לסייע, כל מי ראוי לבא לסייע המסכתא². וסמן יש במסכת אבות³ החולק וגינו עושים שכר הליכה בידו וגנו, ולכך נהגו כל בעלי בתים לילך על הישיבה בתחילת התורה זמן⁴ בישיבה ראשונה, וכך מנהג להודיעם כשבא הרב לסייע המסכתא, כדי שיבואו הבuali בתים גם כן לסייעו, ואז יהו שמה תחילת וסוף. עוד טעם אחר שהוא כבוד תורה כשי שם אסיפות עם, כדאיתא מעין זה במרודכי בסוף הגינויין⁵ וזהיל יכולן לקרוא לחתן תורה או לחתן בראשית כהן או לו דשאני החתום דבר קראו ה' כמשפט היום כו', וגם ברוב מקומות ישראל הולכים עמהם חשובים הקהלה על המגדל עכ"ל. ש"מ לכבוד סיום התורה הולכים. ה'ג' מזמנים רבים רוב עם לכבוד תורה וכן טוב לחזור אחר מנין לומר קדיש. ואחר סיומו יאמר עשרה בני רב פפא⁶. ואח"כ יאמר קדיש אם יש מנין, ויש שאומרים קדיש דרבנן, אך אותו קדיש אנו מצו בנינו לנו ברוב פעמים לא שמעתי לומר רק שלנו بلا תתקבל. ואילו הן עשרה בני רב פפא וכך מתחילה הדרין עלך הדרך עלה. דעתנו עלך דעתך עלן לא ניזוז מינך ולא תיזוז מינן לא חינשא⁷ מינן ולא גינשיה מינך לא בעלה מא הדין ולא לעלמא דאתא בסינייטה דשמייא. חנינה בר רב פפא רמי בר פפא נחמן ב"פ אחוי ב"פ רפרם ב"פ סורחבי⁸ ב"פ רכיש ב"פ דרא ב"פ (י"א)ABA ב"פ ADA ב"פ זכותן יעדן לנו. בריך רחמנא דסיעתן, י"ר דנזכה למדוד בישיבה של מעלה עם שר צדיקי עולם.
וגם לנו יתקון סעודת גאה לכבוד התורה וסיום המסכתא, והיא סעודת מצוה⁹ ואף' אבל תוד י"ב חדש על אביו ואמו יכול לסייע שמה דאיתא שם¹⁰ ולשם מריעות מותר. ואיתא בגאוד¹¹ ע"ז¹², וזהל ובירושלמי יש דסעודת מצוה מותר, ומ"ש¹³ היתר ראבי"ה¹⁴ לאכול לאבל

סעיף פ'ם

א) לתקן בעודה לשיום המסכתא ועשה בני רב פפא לומר. ב) נכוו לפניו בעלי בתים בסיום המסכתא.

1. דברי רבינו הם מקור לדיוונים באחרונינו בעניין דחיתת הסיום. ראה בספר תענית בכוורות וסעודות בהגנה — נ"ל שיסיימו מסכתא יעשו משתה. וכל מזיה בערב פסח פרק י"א (ב"ב תשמ"א). עיין בקונטרס אהרון בנובי סוף הכרך ב' עמ' ו' (ירושלים תש"כ) ובא"ר סי' תקנ"א אותן צדיקים ובדעת תורה למחershם שם.
2. עיין ביש"ש ב"ק פ"ז סי' ל"ז ושם בסוף הפרק. ובש"ד יונ"ד סי' רמ"ז ס"ק כ"ז. ובכתבי 1136 8° 53¹⁵ "עווען סעודה לסייע מסכתא דכתיב גרא וכרכום קנה ונגנוו עם כל עצי לבונה, לבונה זדו שרכ שנותך מעץ ריח, מור ואלהות כו. הפסוק נקט בשם שיש ראיין לאכילה טעם, ויש טעם בלבד, ויש בוושם יוצא מגנו עצי לבונה, ראיון לת'ה ולבעל בתים אף' שאין לומדים, מ"מ מהווים לומדי תורה ומגדין בניהם לajaran הכל יכול בסעודת מצוה שנרגמת לשעודה נצת, מי יאכלו לאוכל והאי וחי לעולם. ונגנוו — עם כל שראוי לאוכל והאי וחי לעולם.

26. מ"ז כב. ב. 8 שם סי' ל"ט.
9. ומשם התיר רבינו אביה לאכול בסיום מסכתא¹⁶ — אגדה שם.
10. ח"ג סי' חמ"א עמ' 554. וח"ב סי' תצ"ד
ושם בהערה.

(8)

בסיום המסתכתא עכ"ל אגדה. ואמרינן בפ' כל כתבי¹¹ אמר אבי תיתני לי דכי חזון צורבי מדרבנן דעתך סיומ מסכתא עבידני יומ' טבא לרבענו, לתלמידך ראש ישיב' עכ"ל ג'. וכן בסיוו' תורה בשמה' התורה גותגי' כן. כדאית' בא"ח¹² זול' וגותגים באשכנז השםיסים והמתהיל גודרים נדבות וקורין ריעיהם ועושי' משתה לשחתת יו"ט לסייע' של תורה עכ"ל.

וכן ראייתיג) הילכה למעשה מרבענו קשי' שהבחורי אבלי' אוכל'י בסעוד' סיומ המסתכתא¹³. וכן יוכינו האל לאכול מסעודת לוייתן ולהנחות מזיו שכינה עם צדיקי עולם בעולם הבא.

נאום משה טרוד משה לוי מינץ.

סעיפים

ג) בחור אבל מזרע לאபול על אותו פערוה.

לחם קודם שבאו בני הסודורה לשולחן". עכ"ל.
ועיין בש"ך י"ד סי' רמ"ז ס"ק ב"י. ובו"ד סי'
שצ"א בדגול מרובבה שם ס"ק ב' ובגהות חת"ס מהדו"ב שם. ושם בבית לחם יתודה. ע"ע בשוו'ת
רבי טיה וויל או"ח סי' לה' וו"ד סי' ק"ו. ועל
מנาง הסיומ עיין בספר המנתגים של ר' יוספה
שמען סי' רס"ג [עומד לראות א/or במחדורות מכון
ירושלים].

11 שבת קיח. ב. קו"ט, א.
12 רשי' שם ד"ה עבידנו.

13 טור סי' תרס"ט, בשינויים. עי"ש בנו"כ.

14 בלקט יושר ח"ב עמ' 98 כתוב זוז'ל „וכורוני
שהיה אבל שאי' מוהר"ר אייזיק לוי זצ"ל, והולך
מכיתו לבית הגאון [המהראי] זצ"ל ואינו צריך
לילד למכבי ואכל לסעודת סיומ המסתכת בבית
הגאון זול' ושי' דלעיל יושב בשולחן ואכל מעט

בchap ומציגו יישום היבטים אלו. וענין צי' קימן קי' ז' ו' כ' ק' ד': צ' ז' כ' ס' ס' ק' ד' ס' מומך נגמלה כהאמון, ובמלה נגמלה כהאמון. אין סופי

באר חישוב

ל' זו [בב]:
 מלדי סס [בג]:
 קמניה :
 מונת כהוב מוכגה
 נאום [זרם מסריל]
 טו להט ג' נטה מטה
 אל בפזיל נטה מסריל:

ציוויליס לְרַמָּא
בינ' יהודים נחיב יהוד
א ב' [קאה] 2
ס' 50 ותהווה
גוניות [מণיות] ק' פ' 7
ט':
דרכי יהודים את ה:
צשובה מהירא'ל ספין:
ט' 50 טה' (2)
דברי עצמן:

הנתקה מכם ותודה על החלטתך
לפנותם של מנהלי בית הספר

(יב) כל השיערויות לשבוזה. נולח פירושו כל מי שavis כוונן מהר לפניהם וכנ ממה קורבם אין ממנה שום מהונן, לדמיון גמיהו עלי' ולבמה ט' נא עמו רלאילין לא שידע מילה ט' פליזן פון וקוייס מפקה, דין שעוזם מלה, מאנכם ט' מותך לאנומלט אס נזביך ווין, וו גזען ט' לאנומלט אס נזביך ווין, וו גזען ט'

טבחים קלוזיסים מודמיים לתקעודה:

טולן בכלכם חמינו בלבון גלון כולם בום סנסטול נסמטות חקליטים, כן קמלה לנו: לְבָבֵךְ צִוְתָה תַּהֲבֹדֵדָה.

(*) וכלה דלהה נעל
סעיף ב' דהן עטן
קעודה לארון גרא
למי"ד חנק.
מיידי צהירטן ול מלה
כונן דהן לו חד בכור
כמו כהן פל"י זב
ה' גויא הצען כהן כהן
וועכלו בכ"י כבינן זא
ונומר רה' דה' יואהמגנ'ב:

צְבוּנָה וְזִבְחָה

עוברת נקודות

זריכת כו:

נרכשה דואו הדין נטולם ליטרנום
מומר, פלינו לפי מה שנקנו מוסך
כמו שכתיב ר' מ"ה בקערין ד' מכל
כמו שכתבו לענין הכל בז' קיון
ז"נ (עמ' ג') דומוד זמוקס מושג

(י') תבפורת שבוע זה. במקומיו נקבעו עדרים מוגבלים למשך שבוע אחד. מטרת החקיקה היא לא לפגוע בבעלי האדמות, כי אם לסייע לבעל האדמה למכור את אדמותיו בשלום. מטרת החקיקה היא לא לפגוע בבעלי האדמות, כי אם לסייע לבעל האדמה למכור את אדמותיו בשלום.

ל-15 מבני מצומצם. וזה גור מלכליים
כי מינן קנו'ו סעיף (1) [ג] [ב'ק'ה] נעל
באב שדי. ונהריה ל' דעל כל פנים

וְעַמְּדָה וְכֵן (א-ט)

גנִי אֶתְלָג, כַּכִּי נָאֵם כֵּן לֹא לְהַמְּמִיל
כֵּן נְמֻומָה קְמַנְגָּג, כֵּן נְכַלָּה
לְעַנְגָּל: (יד) אַבְלָג אֲבָל
בְּמַבְּרִירִים. כַּמְבָרִירִים מַוְיִיחַ וְלֹא כְּמַבְּרִירִים
שְׁמוֹדֵר כְּסֵף דָּנוֹר וְלֹא כְּזֵבֶן זָבְדָּן
כְּפָנָנוּ שְׁמַלְמַל מַעֲשָׂה נְאָמָר, אַבְלָג קוֹלָס
לוֹא מַוחֵר נְמַכְפָּטוּחוֹ אַבְלָלָת, דָּשְׁיוֹן
שְׁבָלָמוֹ לוֹ סְלָטָס נְהַלְקָן מַיִיס
דְּמוּתָר נְכִינָות וּמְפֻרְכוּם. בְּתַבּוֹ
הַמְּוֹפְּכוֹת נְפָרָק נְחַלָּה דְּמָנִימָה דָּגָן
(כ"ט) [לֹא עַגְלָה דָּבָר מְרוֹיָה וְאַתְּ]
עַל גַּב זְדַלְמָה מְמִיאָה דְּרִיכָּה וּמְנִין
עַצְמָה, (ג) דְּכִילָּה פְּצָמָן מוֹתֵר לְכַכָּם
בְּמוֹעֵד, מְכַל מְקוֹס הַמְּחַלִּיל לוֹ מוֹרִי
רְכַשׁ"י תְּהִמָּה קְדִישָׁת עַלְגָּוֹת כַּכָּם חַומָּס

אין יכול נצל בולטותם ^ו יין רק לו מניין מילומדים זה
פילו לו (^{ללו}) נערך מצעה המכדי ^ו מילוי ונלגד צלע יסיה
א בקעודה סמפקיק נס ^ו
ב' (^ו כ) כל מי שאוכל בשדר במקומות שנוהנים בו
איסור פוריין גדר הוא וישבנו נהש: נגה
צ'ר' ומוטל לסתות כל זכר מהפילו כל דנטז קוקליים מ"ז:
ב (^ג) (^ו התספורת שבוע זה אחד בראשו ואחד
ב' שער שבוי אפרור:
ג' (^ו ובקון כל שטעה את האכילה מותה:
ד' (^ו אסור להודלים זה לספר לקטנים ולכטנים
בסורות בשבת זו [שהל תשעה באב להזיה
תובח] ^ו: נגה לט (^ו מינו נגידים מלפפין נס
בקעועיס לגמלי סמויליס נס רעוי ומכתמיין נס כי ודלי

הנוגדים נזכר י"ט להזכיר יומן: ל"ח ל"כ ב"ד לך'תניים. דקטוניים נמי ציון זו מינון, כי מסות חלויות הן מזות עגמה וכס (מלרימת סדרון סמין קנו'). ו' ע', דכ"ו' ס' קימן ספ"ד (צמ"ף ה') פסק לח"ן טבילהם לקוטן, וכן להן לי דנהלוות דרכיהם מהממיין קמי': ל"ט מ"דו בגירסה זו. ומכל מקום לנו יוכנסו הרכה צייח, מטה מטה וסימן חצץ וגשותם מנוגדים (מנגן זה פה זה). וכן להן לי לדיכאון צונען לה אין מלכסון על גני הנגה, ו' עין סימן מקל"ז (צמ"ף ה' צמ"ג):

בצזוע סריאס נח מפעה נחן קודס
המעניות, נבל ריכוך דמל מפעה נחן
סמסטיי צבצת מותר לכתף ולכפל
מהלכים ווילך מיפוי כבוד הצבת

פלו נגדי צול קומים נוגים לפקל:
ת של מות ושל שבת זו והכבוד שערו מיקל בהעד
ם ומכבב בסותו בימי אבל לא בנתר ובחול:

טו :^{טוטו} מי שתכוףוهو אביל
(יד) אбел לא במספר

זרות זקנויות

שם נכתבה, עכ"ל. והקפסה כ"ז' עמו לו לד"ה וא"ט¹ דבר מיתר
מן נסיבות חממייט נפלו לסוכן למחרתו מומר, והוא היה ליטול לו
הס' ה' כל כיידם חממייט תומר מן המנחה ולמעלאה, ומוקיך דל-
המר מנהה. והן לודר דתמה דתמי התחזקות מלהות ולמעלאה
בסקפה. ומוי, דעתני יט' להממייר חמל חנות מקודה חנות. הילך
בלבן ה' לומר צוכר כ"ג', וכון דתניין לפיו נסוכן סייע צעל-
ק' קיינו מפי כבוד האמת, וויס' כן במרקוטה סוכן קדשו ר' קווין שטח
טעה לאג עטמו מומר חמל פנות, דהמאר טנות ציון ייט' מ-
לקומן וסיטון קאנט בע"י, וכן סוח' זאלצען דרכיס. וויס' כה
נמאה נאכ' עטמו מומר (ניזט)² חמל חנות, דהמ' נאכ' זאל-
ק' קהמודילא כל ק' ערלו וויס' קילו ונכבוד זאכ' זאכ' כל גנמי. ומוי
כם נמאעה דהמ' עטמו לו קפה מיז', דהמס' פיה הפקד נ-
צוי וויס' ה' כל כיידם חממייט מומר לנכבוד גערע זאכ' סטמ' ען קמניס-
לככם חממייט ולג' ציכם, הילך כל מצעה זאכ' חממייט ר' ל-
מיט' דהמאר זאכ' גנרייחט, מה' ה' עטלו פטול זאכ' זאכ' זאכ' זאכ'
בלוט נמוועד (מושג קפנ' יט'), כן דיל' סהיא הפקד לו נגלה קו-
היל נמי ממץ' כן. וויס' כן קורלה זו נכוונה ומוקנדת, הילך דיל' זאכ'
ז' יוזס גאנזיל דלדיקטן (סיעון קאנט), על כן פסיטעל דהמ' ק-
לייזס זדרך למילוק זאנזיט ערל' כל מצעה זאכ' זאכ' זאכ'

דלאן נמהמין עד ערכ' צבם מפי ט' כהט טמו'. ומו', דנאייל' מני' [๒] דגני מל' לויות גערכ' צבם קמי' [๓] חמיכי' דולוי' ליטו' זו זיס' פילו' נאכ', דהה' מני' צעל' חמיכי' פליינו' ומוו'ס' זיל' [๔] ז'ז' ד'ז' ו[๕] הקלאיס' זיל' צס' גערלייט' זמקוס' סמותר' לאכ' דנאי' סטומפ'וט' כפּעָנוֹן נלויניס', דנאל' לסחוט' ולכין' גרא' קסעודה' כהלה' למתרוי' וויל' חמור' רונאַה' [๖] דטפי' מומך' ציס' צפּפִיאוֹן מהר' פֿוֹת, דהו' צעריך' צבם ליט' הַבְּיִינְהָן' מון' דס' לאיזום צעריך' צבם מומך' לאכ' צמא' דעריך' נומוד' דטבי' כוין' דאס' יכו' דעריך' כלל' פְּלִיטוֹן' לכנד' צבם חל' נ' לו' קודס' לה'. ודומו' זהה' חל' למתרין' גאנ' צ'ה' פְּסִיא' מהר' מופער' מומך' ניגלא' צמועה', ג' דלאן ממירין' (פֿיפִּין') (הַפִּינְהָן' זיל' ז'ז' נטע' אל' ד'ז' ו[๗] סט' צו' זיל' ז'ז' נטע' אל' ד'ז' ו[๘] סט'

וְצִעְמָה בְּעֵבֶד לְאַכְלָה
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שָׁאֵל מִפְּנֵי
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶתְנָחָן כְּהַרְכָּבָה
לְמִזְבֵּחַ וְעַמְּךָ כְּמִזְבֵּחַ
לְהַלְלָה בְּבָבָיְךָ וְעַמְּךָ כְּמִזְבֵּחַ
לְהַלְלָה בְּבָבָיְךָ וְעַמְּךָ כְּמִזְבֵּחַ

Digitized by srujanika@gmail.com

בז' פערן זיך [שכיע זיך וויז אפערן], וכפליג זיך קפליג דערט אטל קאפעס פאלג נאכט נאכטס דען דאַנטקסטי, וכפֿליג קאפעס זיך נאכט נאכטס ייִשְׁרָאֵל זיך:

וילם גולדמן

בנין עיר חדש יתנו ברא"ש (שם כתוב כי יתנו
פעמי י"ז) אפסין כי עין חוספות בפרק ד'
אך גירסת כל הספרים הראשונים גם
הוותה אפסין כי עין חוספות בפרק ד'

[מג] ויבגד בון דאן כדריא אסוד, וכ[לה] [פצעין יאן גו פון] בון, כמו שכתבם שכתבם בסוף נדרים פ'יא ב' דתניא דבריהם

עדני ים טיב

ספר

עיקרי הדרת

חלק ראשון על אורח חיים

הלא דבר כו' ליקומי נחר ליקומי עיקרי הדרינימ מסתוקים וט'ת פונפלסמו מלך כרפסט
אוולי צפלי לאכופות שקדמוני וליחס כי בכם לדי יד כסכ וליקמייה להם מיכו כל מ' פ' ספרי
טו'ם יטלים וגס מדיטים כי' לבר נידין גל נדפסו כפי זמאנלה פומוס המכ סקדמא .
הוטשטי נס לוי לצד כמה מקומות מה טהלו'ר כי' לום טיע .

הצעיר דניאל מירני סיט נכומאלי משה דוד ז' . ים הדרת

פירוטركוב

נדפס הרבני הנגיד טויה טובי שרגא פייבל בעלבאטאואסקי ז' .

תר ל' ח סוף נפק

בעהק ירושלם תוככ"א

15

ה' א' קומו וכמגניט סלאט כ' ב' סלאט ועג'ג' לאנד' יד מג'יטו סי' ס' ד' דל' נכוחות לניד' ע' ב':

מעשָׂה שמתה ר' ר' נח"מ וко"ה סתמכה כל' ליקורע ר' מה' סרגל ופי מנג' סמקום ר' נלה' רבנן קליינו (וכן סקמנסיג הה פוריין) כל' נקיוש על מוס מה כרנגן דק' לח'ריו וונגעדר בעי' ט. הי' לו' ב' שי' לאכ' מונטס למלך' האל' ה' גבל פ' ו' וכלה' בלמה' זודגד' מוס' וכונ'ג' צ'ה'ר זונטס ב'ו' מונטב' ג'ל'יו יוכ' א' ומ'ה'ר' כ'ב' יוכ'ה'ק' (ז' יוכ'ה'ק'!) יוכ'ה'ק' ה' פטו' ל' ק'ג' ה'ע'ש' ב'ו' ה'פ'ר' ע'ג' (וכן במניג' פ'ס פ'ר'יל'!) ול' ה'מ'נו' א'ג' ד' ול' ק'ד'ם' וונ'ה'ק'ס מ'ה'ק' י'ס' ק'ה'ל'טו' טעט'ב'יס' וו'קו' נ'ל'מ'ל'ה' מ'ה'ק'י'ק' נ'ל'מ'ה' מ'ה'ק' מ' ו'ו'נו' י'ו' ו'ס' ק'ג'נו'נו' ב'נ'מ'ל'ס' ק'א'ו' וו'נ'ג' ה'כ'ל'ו' ו'צ'ר' ק'ו' ט'ו'ג'נו'ס' נ'ל'ט'ס' מ'ס'מ'חו'ג' כ'ב'ג'ל' ש'ב'ע'פ'ל' ו'ו'מ'ל'ס' ב'ס'ו' נ'ל'מו' ש'ה'וו'ס' נ'פ'ר'. ול'נו' נ'מ'ס' ה'ג'ל' נ'ס' נ'ג'י' ע' מ'מ'ח'ים'. ו'ג' נ'ג'ו'ס' (וכן נ'ו'ג'ס' פ'ס' פ'ג'ג'י' ק'ל' ל'כ'ג'רו'ו' כ'מ'ה'ק' מ' ו'ה'י' ל'ה'ג' כ'מ'ע'ד' ק'ו'ן' ת'ל'י'ג' מ'ג'ה'ו' צ'ו'ס' מ' ב'ו' :

זע'ין נ'ל'ב' א'ג' מ'ה'מ' ח'ג' ס'ק'ג' ד'ד'ע'מו' ס'כ'ל'ה' נ'ג'ב'מו' ו'כ'נו'וי' צ'ב'ג' ל'ג' ז'ג'ג'נו' ס'כ'ג'ג' כ' ו'ה'ו' ו'ל'ג' ג'ג'ו'ס' ע'ג' (כ'ד'ע') :

ללא צ'ט' מ'ק'ו'ס' נ'ג'ג'ב' ו'ל'ג' מ'ג'ו'ו'ס' ס'מ'ה' ר'ק' נ'ג'ג'ד'ס' ס'פ'יו' מ'ל'ג'ב'יס' ה'ג' ש'כ'יו' ו'ג'ו'ס' מ'כ'ל' ח'ל' ו'ו'ק'ו'ן' ס'ג'ג'ס' ל'ג'בו' ג'ס' צ'ט' ע' ו'ל'ג' ח'פ'ג' ד'ג'יס' פ'ג'פ'ר'ס'י'מ' כ'י'ן' ד'ל'ג'י'ס' כ'ל' ח'ל' ו'ו'ק'ו'ש' (ח'כ'י' ט'ג'ר'ג'ו'ל' ב'ו' ה'פ'ג' :

ס"י כו דינ' ב"ז המגדירים

יעזורי (ברצ' יוזם מיבורום (נ' פולג) וכו' מ"ל זהה ברכות

ונס כ"ה קמינה נסכו נסכל נסכ ולבתות יין פס"ד
לעומן מה' נסכל מינס דלהטש דלישע שי נאכ פנס מלרו' ה' ס"ז דנקע ומול נפקה מינס למדרין ע"ב : ועיין נסכו נסכו
וכטיני ממיון נסכו נסכל נס כל נסכ ר' נסנה קמיטל נסס
מושג לודם ע"ב . ועיין ג' ע"ב לארכ בצעיר עדרים ס"ז

שבוב מילוי סמכים קהילתיים מהלוק מהלקי טב"י ס"ק זנ"ה ס"כ ו' י' רוח כ"ז דין מוסך בנסיבות קודם ט"ז דקה לארכ' ב"ד לפטנסק להזכיר מ"מ ס"ל ד"ה דבגינטבנה בט"ע בחל טיש בס"כ יהודו ומומר ע"ב ודין מינך להאנטן און גיטנטל סונס ר' פ' ט' בולט מל

ישראל, אליהו, ca. 1710-1784

16

ספר

שאלות ותשובות

קול אליהו

על ד' חלקו שלחן ערוך
ב' חלקים

שו"ת

מחנה ישראל

מאה

המאות הגדול הרב המבורך מאיר בברך פטיש החק עמו הימני

חספדא קדישא מירנו הרב אליהו ישראל זוק"ל

חבריו המבורך של הגאון בעל החיד"א נ"ע
בן הרהמ"ח בעל משאת משה ג"ה

*

נדפס לראשונה בלונדון בשנת תקנ"ב

ועכשיו יצא לאור מחדש

ברצועת תורה אור

חדש מורה שון הנש"א לפ"ק

פה ויליאמסבורג י"ז

**שבוע שאל טיב להיות בתוכה אי שרי
לאכל שיורי בשר**

עגנון אין דיחוי אצל פצואה פלפלת ביש

Pykow, Zevi Eli melech 1841-1842

(18)

ספר

בני יששכר

לשבות ומוועדים וחדשי השנה

מאכ בבוד קדושת מונא זונגען אדמוני' הרה'ק סני זונען גויס
בזינגען דונזרא אנטק'לידיא האמאירה רבן זמאירן
ש'ו יישראאל קדוש יאמער לו רבני המפוזסב

חרן רבי צבי אלימלך שפירא זוקלאה'ז

אבדוק דינוב ייז'

ח'לך שני

ערוך מהדש מתקון עפ"ז כת"י נט

ביואר הצעבי וודצדק

שי' המסדר ימגיה ברוב עמל' זונעה

צבי אלימלך פאנעט

אבדוק'ק קוטן

ג'נד דמהחבר

תשפ"ז

בני ברק

להזכירו כסדרו אומרים השם הו"ה, הנה הוא צירוף של חדש אב"ג, ולמה בחורו הצירוף הזה, דיביקה ולא צירוף אחר מן ה"ב צירופים, להיות צירוף זה החדש עתידי הקב"ה לעשותו כי מי צאתינו מארץ מצרים בחדש ניסן אשר בו השם הוא כסדרו^י, על כן מנהג ישראל כשורצים לדבר מן השם הנכבד כסדרו אומרים צירוף הו"ה, שהצירוף של חדש הזה הוא המקווה לנו ב Maherah בימינו שייהי לישועה ולנחמה ולגואלה שלימה כמו בציורפו של חדש ניסן שהוא כסדרו, אתה הבן.

"... למלך על כל הארץ ויתגלה כבוד מלכותו עליינו ב מהרה, על כן תמצא יהוד"ה שמעון^ז בגימ"ה מלכו"ת שמיים שלימה^ט".

ויש לרמז ג"כ אצל משה בהתחלה התגלות בסנה בגואלה הראשונה נאמר וירא יי' כי סר לראות [שםות ג ד], ס"ר בגימ"ה אריה^י הן המה המזולות דניטן ואב, ועל כן אמר שלח נא ביד תשלח שם דין ומתרגםין בתרגום המיויחס לינוthen ביד פינחס אליו דأت עתידי למשתלה בסוף יומייא, פינח"ס אליהו ג"כ בגימ"ה ס"ר מנין כי המזולות הנ"ל, ותתבונן עוד, מוז"ל ניס"ן טל"ה מוז"ל א"ב אריה^ו בגימ"ה א"ס הבניים שמחה ההלוי"ה, והבן הרמיזות הלו"ו^ט.

וזנה תחבון מנהג אבותינו תורה היא, המנהג המורגן בישראל כשרוצים לדבר זה עם זה מעنى שם הנכבד הנה אסור

ביאור הצבי והצדק

בא) הצירוף של חדש ניסן יהוד"ה היוצא מר"ת הפסוק ישבחו הישמים ויתגלו הארק.

טב) עקריו הר"ט (להג"ד דניאל טיראני ס"ט) או"ח סי' כ"ז דיני בין המצרים סע' א/, הענין נדרש בברכי יוסף או"ח תקנ"א סע' ו/ והובא בשער תשובה או"ח סי' תקנ"א סק"ג.

טג) שורה קול אליהו (להג"ר אליהו ישראל בן הרב בעל משאות משה לויוינו תקנ"ב) ח"א או"ח סי' מ"ה כתוב, בירושלים טובב"א נהגו שלא לאכול בשיר מר"ח עד התענית ונסתפקתי בכמי שנשאר לו בשיר ממה שקנה לצורך אוכל נפש לר"ח או לשבת שהמנהג לאכול בר"ח ובשבת אי שר לאכול בשיר זה במוציא ר"ח או במוציא' ושמעתה באומרם לי ממשא דגברא הרבה הוא הרב מוהר"א יצחק זיל' שהייה אוכל משורי שבת ור"ח באמורו שורי מזווה נינחו וכן נהגו אחורי להקל, אך נתתי אל לבי לדorous ולחזור בזה היתר וראיה לדבר, וראיתי אני שיש להכיא ראייה ברורה לזה ממש"ש הרא"ש זיל' בפ"ק דחולין וכו'.

ל"ח רמז זה כתוב רבינו בכמה מקומות בספריו ויסודות בספר ברית כהנת עולם, מבואר בס' מגיד תענינה עמ"ס ברכות י"ד ע"ב (עמ' רפ"ב) ד"ה הרוצה שיקבל עליו על מלכות שמיים שלימה וכור, אומרו על מלכות שמיים שלימה ידוע למכינים מהruk כתבי הארץ"ל שהוא סדר תיקון ר' עולמות אב"ע ד' תיקונים נגד אותיות הו"ה והוא קבלת על מלכות שמיים שלימה^ט להשלים הו"ה בד' אותיותיו.

טט) יש לומר ביאור הדברים כאן, דלעתיד ב"ב תהיה גאות ישראל שהתחילה בחודש ניסן, בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל ואו תהיה תקומה ושמחה גם לחודש אב, ע"כ ב' חדש אולל כאמור א' אותן ב' הבניים שמחה. ולהלן חדש אולל כאמור א' אותן ב' כתוב, מוז"ל אל"ל בחוליה בגימ"ה א"ס הבניים שמחה ההלוי"ה, כבר ידעת תשובה היא בחינת בינה אם לאלה, על כן נכבד הרמז לחודש זהה המஸוגל לחשוכה.

טט) כמבואר לעיל אותן א'.

במדבר לא היו צייכין לקיים זאת המצוה, והנה אם נחרו בהמה במדבר ונשאר בידיים מן האבירים בכניסתם לארץ, הנה באבירים לא שייך קיום המצוה, שפיר יש מקום להתריך אותן האבירים כיון שכבר הם אבירים ואין שייכות בהם למצוה לשחות הסימנים וכיווץ (ויתכן בוזה בדקדוק אומרים בגמר איברי בשור נחירה, רצ"ל מקום הספק הוא הויאל שהם כבר אבירים) והוא כמו יקרות ופירות, שא"כ בנידון דין שאין כאן שייכות מצווה רק איסור אכילה מהמת האבל אין ראייה להתייר מהמת שהיה הבשר בידו קודם זמן האבל, וגם הנידון שהמציא מրן הרא"ש ז"ל, לפ"ז דעתך איינו דומה לבעין בגמר, ואעפ"כ יש ליישב בנידון דהרא"ש יש ג"כ מצות עשה מוצאת שפטיך נשמר וכו', ככל היוצא מפיו יעשה, שא"כ בנידון דין, אבל הנראת לענ"ד מקום היתר הוא אפשרadam נאמר שלא יהיה רשאי לאכול שירי הבשר אחר השבת יתקללו השרים ומימנו ולא יקנה לשבת רק בדוחק ובצמצום ועי"ז יהיה

שמע שאומרים בשם הרוב מהר"א יצחקי^๑ שהיהائقן משיורי ראש חדש ושבת ושכנן נהגו אחרים, והביא הרב המחבר ראייה זהה מפרק קמא דחולין דף י"ז ע"א דאבייעא להו בשור נחירה שהיה להם לישראל בכניסתם לארץ וכו' ונשאר בתיקו, והרא"ש ז"ל כתוב דנפקה מינה (ועל האיבעריא גופה קשה מאה דהוה הוה, על כרחך צריך לומר דנפקה מינה לדינה ניל) למי שאסר על עצמו מין אחד מהמיןיהם בהגעה זמן פלוני, וקודם דנפקה מינה היה לו מאותו המין אם מותר לו לאכול כיון שהוא בידו בזמן היתר עי"ש, ובnidon דין כיון שאינו אלא מנהג ונשאר הדבר בתיקו אולין לקולא^๒.*

וזהנה דבריו דבריו קבלה נΚבל כאשר אבא Ariyah, אבל לדין יש תשובה דין הנידון דומה לראייה, דשאני האיבעריא דאבייעא בשור נחירה, זהנה מצות שחיטה הוא מצות עשה ממניון תרי"ג, ונצטווינו על המצווה הזאת בכניסה לארץ אז נאסר לנו לאכול בהמה חיה ועופ עד יקיים בה המצווה בתיקונה שא"כ

*הג"ה לפי ציטתו למ"ד דוקא מה שנפל מטוויל סכת ורתק מתק, כל מה פלו מה שנפל מימי סחול קודס לרתק מתק קנא סוף נילו זומן הchipel.

באייר הצעבי ודצדק

בשער בערב ת"ב של בשת אח"צ עכ"ל, ממשמע דס"ל לדגולים אסור ולקטנים מותר והוא דכתיב בשבת מושם דמעשה היה בשבת שנשאר להם מסעודת שרחרית כנ"ל ז"ל שם, ואך שנשאר מסעודת שחרית לא אמרין הויאל ואישתורי אישתורי כמו באיברי בשור נחירה בחולין י"ז ועינן באשרוי שם וזה דלא כברכי יוסף ס"י תקנ"א אות ו', והחילוק ביארתי במק"א ועינן נובי תנינא יוד"ס"י נ' ומחר"ט שיק או"ח ס"י רפ"ז ומהנה חיים ח"ר ס"ר נ"ה ואו"ח ח"ג ס"י מא"עכ"ל שם ומובואר שאסור מה שנשאר בשבת לימי החול.

בז) הג"ר אברהם יצחק היה ננד ה' מו"ה אברהם אולאי בעל חסド לאברהם ושרה ובן דודו של הגראהיר"א, נפטר בירושלים ע"ה תקכ"ה.

בז) עיי' שוחת בית שערום חלק או"ח סימן רס"ז ד"ה אשר שאלת וכו', אשר שאלת אם יש לסמן על מה שהביא בני יששכר מאמר חז"י תחמו מ"א אותן י"ז בשם ספר עיקרי דינים ואם נשאר לו בשור מסעודת שבת מותר לאכלו בט' ימים של חדש אב אפיקו בחול, הני להעתיק לך מ"ש על גליכון ש"ע או"ח ס"י תקנ"א ע"ד מג"א שם סקל"א שהביבא ובהג"מ כתוב מהרא"ק הניח לבני הקטנים לאכול

מניעה לעונגה י
ונוד אומר ל
היה *מפורנס*
 משגען ארכמי
לבעל מדינה
מציע שירוי
לשכת כגון ה
איש נכבד ב
הלו, ואמר נ
ברבות הימים
מי שרצוชา של
בימי החול או
הדבר עלי הנו
לכבוד שבת ומן
בימי החול וגנ
יכול לאוכלן ב
קל וחומר לה
כותב לא להלן
ג

זכתב עוד שנ
בכסף ו
ראש חדש ל
ושירוי ראש חן

טו) ביצה ז: אתי
טו) חסיד לאברהם
השנה נחלקים ל
ויש מדם ימי שכ
דشمאלא עולם כ
כונפלת אפים, והו
אלא סטרא דימין
שםחה ואסורים בו
בשםחה בבשר ו

בעל קול אליו דמהזוי כי הוכא ואיטולו, ופתח לו הרוב המחבר כיוון דעתך ראייתנו מאיברי בשר נחירה שהיו מותרים עד היום ולא נאסרו מעולם והנה בדומה הוא ראש חדש בנידון דין, מה שאין כן שבת הנה כבר נאסר הבשר בכוא החדש ובכוא שבת הותר הנה יש לומר דאחר השבת חזור וניעור אישתו, ואני הקטן אומר לפ"ז אם כן גם בשבת שלל ביום ב' מנהם לא נאסר עדין הבשר, ועוד אני מתחמי, בשלמא בשר נחירה לא נאסר מעולם עד בית ישראל לא ארץ, משא"כ בנידון דין גם בשינוי ראש חדש יש לאסור דהרי נאסר בשנה העברה ואח"כ הותרה אחר התענית ושוב בכיאת הימים (המקווים להתפרק לשמחה) תוחור וניעור, על כן לדעתך אין לדברים הללו ראייה מבורת, ושמא יש לומר דמה שנאסר בשנה העברה אין לו שייכות בצירוף עם השנה הזאת כיוון דבכל שנה מחלים ומצלפים ליום המקווה, איזמתה בכל שנה אומרת היא השנה הזאת [קינותה לט' באך], היום אם בקהלו תשמעו.

יא) עוד שם בספר הנ"ל בשם שבת יעקב (ח"ב סימן לה"ה) שהחמיר לעשות נשואין בין המצרים למי שלא קיים פריה ורביה, ואח"כ סיים המחבר כיוון שלא מסמנא מילתא שומר נפשו ירחק מזה עי"ש^๑, ואני

מניעה לעונג שבת, וכשהאי גוננא אשכחן בכמה מקומות^๒.

ועוד אומר לך, דכירנו כד הרינה בימי חורפי היהתי משמש לפරקים לצורך אחד שהיה מפורסם בדורינו מהר"ם סופר זוק"ל משפטעווארטסק, והצדיק ההוא היה מפורסם לבעל מדריגגה ורוח הקודש, והוא מנהגו שהיה מצעיע שינוי מאכלים אשר היו מתוקנים לשבת כגון הרקיקין והדובשנין, ובכוא אליו איש נכבד בימי החול היה מכבדו בשירים הללו, ואמר שהה מיקרוי כעין שידי מנהחות. וברבות הימים מצאתי בשם גדול אחד, אשר מי שרצו שלא לאכול בשור ושלא לשתוין יין בימי החול או מחמת פרישות, וכאשר יכבד בדבר עליו הנה יקנהبشر ביום ד' או ביום ה' לכבוד שבת ומותר לו לאכול מאותו הבשר גם בימי החול וגם מה שישתיר לו לאחר השבת יכול לאוכלן בימי החול^๓, ורואה אני שהדבר קל וחומר להתייר בנידון דין, כל זה הנני כותב לא להלכה ולא למעשה כי כדי הוא בית אלקינו וכו'.

וכתיב עוד שם הרוב המחבר בשם ספר נחפה בכסף (אויה סימן ג'), שיש לחלק בין ראש חדש לשבת, דשינוי שבת אסורים ושינוי ראש חדש מותרים, ותמה על זה הרוב

ציאור הדגמי והצדק

קדום אכילת בשר ויין זכר לחורבן כאמור אם אשכחך ירושלים וגור, אמגנס בימים המותרים בנפילה אף אם אפילו על ידי אכילת ביצה זכר לחורבן אסורים באכילת בשר ובשתיתין, ואם לקח בשר ויין לשם שבת או שהם מותר של שבת מותרים וכו'.

(ה) זה לשונו שם, ואני אומר וכו' אם קיבל אבל לדין יש חשובה שהרי להדייא כתוב הר"ן ספ"ק דתעניתה והובא ג"כ בכ"י בא"ת סי' תקנ"א ז"ל ומה

טו) ביצה זו:أتي לאמנועי משמחה י"ט.
טו) חסד לאברהם מעין ה' נהר ד', דע כי ימות השנה נחלקים לשני חלקיים. יש מהם ימי עצבות ריש מהם ימי שמחה, הימים שלשליטים בהם טטרה דשלא עולם סמא"ל נקרא ימי עצבות ומותרים בנפילה אף, והימים שאין שלשליטים טטרה דשלא אלא טטרה דימינא ר"ל עולם היצירה נקראים ימי שמחה ואסורים בנפילה אף, ובזמן החורבן אסורים בשמחה בבשר ויין אם לא על ידי אכילת ביצה

צורה,
ב' מן
לא
זהירות
ואין
וצא
יברי
יאיל
זות,
צדקה
אייה
זמן,
יל,
רא,
ג"כ
בכל
בכל
אם
שר
לא
זיה

כל
מע
תב
סם
רת
מו^ט
טם
זוק
ס"ט
ח'
אר

הו"ה^ט, הנה בין המצריים רומים לי"ג החדרש, ואות אשר מן ר"ח כביכול הם ב להיות הימי בעותה ר' זה בחילופי את ברחמים רבין של תמוז, שבירת הלוויים של אן שליחות המור בכיה של ד' ישראלי מכב' ואת נקראי א'יריך (הגם שיש לרמזו היהת ואת הנקראים עין עי"ש), והנה

נא) פ"ח שעוד דברי בין המז' ברוך אמרה ד' אותיות הקודם ג') י"ג תיקת (שמות ל'יד ר' של תמה) שא הלחחות שהיה וועיר אנפין (נ' שלח במדבר המרגלים אשר בט' באכ' (תען

טו"ב לישראל, על כן ארע המעשה ביום טו"ב בתמוז, וזהו שכabb הארייז"ל ויקרא אהרן ויאמר חג ל'י' מחר [שםות לב ח] אמר כן בנכווה שעתיד להיות היום הוא חג ויום טוב לישראל^ט, ויבואר עוד אי'ה.

ב) בשנת קביעות הש"א פשטה חקת ובקל פרדות ומטרות ומוסעי מחוברות [טור או"ח סי' תכ"ח], ולמה לא בהיפך, ונ"ל משום דמהדרין כל מה אפשר לקרוות הפרשיות שבואר בהם חלוקת הארץ בימי בין המצריים, הנה פרשיות מטות מסע הרברים, יש בהן חלוקת הארץ, זה קורין אלו הפרשיות תמיד בימי בין המצריים להורות הבטחה לישראל, לאלה תחלק הארץ ג'כ, והנה גם בפרשת פנחס מבואר חלוקת הארץ, על כן מהדרין כל מה אפשר שייקראו גם פרשת פנחס בימים אלה, וגם בפרשת פנחס נאמרים כל המועדים, הנה יתנהמו ישראל בהוסיף להם מועדים ב"ב שעתידין הימים האלה להיות לשון ולשמחה ולמועדים טובים^ט.

ג) מבואר בכוונת הארייז"ל כוונת ברכת אבות בימי בין המצריים סיום הברכה ברוך אתה י"י יכוננו חילוף הו"ה בשם טדה"ד, היינו אותיות הקודם לאותיות

מוחח לה' שכונתו לשם שםים היה אך ההג זהה מ' אמר בו ואיך כתבה תורה פלسطר ואיך יצא דברים כאלה מפי אהרן, אמנם סדר הנמרץ בזה כי העגל נעשה ב'י' בתומו וב'י' נשתברו הלוחות ועתדי הקב"ה להפכם לו"ט נמצא כי חג לה' מחר כי יש מחר לאחר זמן וכיו'.

ג) כל זה כמעט בלשונו כתוב באגדא דפרק א'ות ר'לי' (עמ' קנה'ה).

אומר הנה הגם שהאמת הוא כך, עכ"ז לדין יש להשיב, הנה שיק בזה לומר אל תאמר לכשאפנה אשנה וכיו' [אבות ב'ד] כיון דפריה ורביה הוא מצות עשה דאוריתא, אבל עפ"כ יש לדוחות, דהנה אמרו בגמ' משחרוב בית המקדש דין הוא שנגוזר על עצמנו שלא לישא נשים וכיו' עי"ש בגמ' [ב'ס], הנה עכ"פ בימים האלה שהם עיקר ימי וכיו' (יהפכם הש"י לששון ולשמחה) ודאי דין הוא שנגוזר על עצמנו שלא לישא נשים אפילו לא קיים פריה ורביה, נ"ל.

๙ מאמר ב ט'

בין המצריים

בו ידוער מן ימי בין המצריים היוינו מן י"ז בתומו עד תשעה באב, ושם המאמר בין המצריים.

א) י"ז בתומו בו נשתברו הלוחות נטענית כו', ולא במקורה הוא י"ז דיקא בגמ' טו"ב, והוא עפ"י משארז"ל [ב'ק נד:] מפני מה אין טוב בדברות הראשונות, כי היה גלווי וידוע לפניו ית"ש שעתידין להשתבר ויאמרו ח"ז פסק הטוב על כן אין בהם טוב רק בלוחות שניתות לומר שככל אלה העניות

ב'יאור הגבי והגדקן

שנוהgan שלא לישאasha כלל אפיקו מי שאין לוasha ובנים מ"מ באלו ימים אין להקל כלל ממשום רלא מסמנה מילתא עכ"ל וכיו' لكن נ"ל דשורן נשוא ירחק מנשואן בימים כאלו אף שהיה הרבה צדדים לדקל כי חמירה סכנתא מאיסורה ולא לבטל המנהג בפרהסיא.

ט') לקו"ת פרשת תשא, ויאמר חג לה' מחר, הנה תימה גודלה בדבר זה, וכבר תרצו ז"ל מלת ויין

שאלות ותשובות

Maharshag

חלק רביעי

על ד' חלקי שו"ע

מכבוד אדמורי ר' הילן האמוני שר התורה וההווארה המפורסם
בחוריפותו ועומק בינהו צדיק וקדוש פאר הדור והדור נור ישראל ותפארתו
ובבם הלכו לאورو מגדולי הפוסקים והמשיבים רבן ומ动员 של ישראל

כקשי"ת מרנא ורבנן **שמעון גריינפעלד זצוקלהה"ת**

א"ז ור"ט בערך בעמיהאי ע"א

אשר מילא מקום אביו

כבוד אדמורי ר' הילן האדריך שר התורה וההווארה המפורסם בחוריפותו
ובקיאותו בש"ס ופוסקים ראשונים ואחרונים צדיק וקדוש מיהודי דורו
נור ישראל ותפארתו ובבם הלכו לאورو פאר דורו עה"ז פה"ת

כקשי"ת מרנא ורבנן **יהודא גריינפעלד זצוקלהה"ת**

א"ז ור"ט בערך בעמיהאי ע"א

בעת"ה שי"ח כל יהודה

אשר השיב לשואליו אמרו אמת, לערך חמישים שנה ואור תורתו זרח תחילתה
בעיר מונקאטש, ולבסוף בעיר סומיהאי והרבין הורה לאלפי תלמידים מופלאני
הורה ויראי השם.

יעצא לאור על זו

משה ירחייאל גראונפעלד שמעון אברחות גריינפעלד

בורויפארק בנייברק

בני אמור רהагה"ץ מהרי"ז גריינפעלד שליטא

בן לאאיין הרהагה"ץ המפורסם מהר"ס זצ"ל

בן לאאיין הרהагה"ץ חהרף וכבי מהר"א זצ"ל

אחר היגהייך רשבביהג מון המחבר זצ"ל

בני היגהייך שר התורה בעל קול ידוודא זצ"ל

מסעמיהאי

וזהרי כחין וגיגית נו, ומלהמי ציירויו סග"ל על הקומ"ם
פס נקי מ"ז סממה נלהמת מהלי לנו יכרצ גס על
ההברלו, וכעכ"פ הפלצ'ר נולמר מצוס דעל מהחטף לחין
מנוכין, חניל עכ"פ על כהמינה ספרי מקמונן לנוין
ככ"ל.

וְהַנִּי צָכָה יְדֵיכָה לֹא"ז וְק"מ

סימן ב'

ברכה לפ"ק סעמיההלי יע"א.
יראה בנהמת ציון וירושלם בשוכ"ט כבוד יודוי
הרובני הנדול הנדריך הנכבד בש"ת מ"ה עקיבא
בלזיווא נ"י בעקב"ק קראפאנא.

T אהדשה"ט. קדמי מכתנו לחוות דעתמי נמי עניינים
כמילי דיזומל. וכלהם מגיד כי הן דעתם
ונמה לאשכג גנוניים כללה שלחן לסס מקור נס"מ
ולחניס רק מינאגמ געלמא. ואורי מזוויל גמאנימ גמאנא
דרק צערך ט"ב גבעודה ספמקהט מין ליטול צער,
וה"כ מוכם להדייל דבצ'ה פימייס זמן ר"ש פל הצענימ
מוואר להלוכן כשר ולסתות יין וספלו געט"כ קודס חומות
ג"כ מוכם מהמס דמושה, ורק ממונאגט געלמא נסנו
להקופו, וכיון שכן ספייל דמי לומר כה סנסנות להקפל.

הכמיס נפער על צנעה המכלה מה"מ, דבריו מומשים
בדמי מוקן דבריו כת מס' דכמינה כי עכ"פ הרכוכ
ויהי מוךן מלך הרכוכ כד"ז, ה"כ לדבריו גס גמי צנעה
הŁמץין פרכוכ כד"ז וכמבריך נצנעה מהוייך לך"ימה,
וזכרי פולוט נגיד נצנעות (ד"כ י"ג ע"ג) לפ██יף
דלהרמל צמואל גמל נלטו לדרן נצנעת נצפחין, וה"כ
פסיטו לא"ע דגמי צנעה לה Łמץין פרכוכ כד"ז
ונטמיליה חי מלך וガס נצמינה חיון כהן חיון צנעה.

הנה עוד חלק מהל' מומייל נאמה דמומייל נאמה סימן
מ"ז קעיף ג' בטס הארד"ה, דסקומכ כד"ח לרך
לברך וממס בט"ז קק"ב, דהה קרטור לו' כדיינור דמי,
ההפקר לייבן לפי מה שחלקתי למעלה דלו' כל הטענויות
שוויס, ואילו כמה עניינים דהארור לו' קו' כדיינור
ככניינש קו' כדיינור, כמו גני מוקר ומיד עדות שקר
לטודחי גניישו קרטור לו' כדיינור לו' וככניינש ספר
ההיאוי כדיינור. ועפי"ז גורה למלך נמי גס נלמוד מורה,
לדגני ליום מורה מטול דגנית נא' פלמוד מורה דיט
טני מלקי מזות, והוא מזות ליום מורה וגוזו יוזה ה' ק' בקוויל
היה מקרת לו' לומד היה ממנה, ומלנד זא
הילכה מזות ידיעת הקטורה דקיינו צרכון כבורה יט"ט
ההיאוי סיידע כל חיט מישרלן שיט יכולם ציז'ו נידע כל
דין מדיני שמורה זה נלמד מונגהנס וגנו', ופי' רב"ז
כטוליה טהס יטהלך מלה דצער כל הганגש ה' למור
לו' מיד סיישו דכל מורה ממודדין צפין מלען נרא
ההענון, ועפי"ז כטנין דמזות ידיעת הקטורה גוזלה
קדודם למזות ליום קטורה, ומזות ליום קטורה
סיניו נס יודע כנכו כל דיני שמורה מ"מ ממייך נקיס
תמזות ליום הקטורה. ועפי"ז ס"ל גורה דענין תמזות
ליום הקטורה שום רק כמו מ"ע מהרタ שמוליאס כדיינור
כמו ק"ט וטלטמ"ז ופסח"ע וומרין זיס דלני יוזה
ככניינש, ה'ן מזות ידיעת הקטורה מקהנד ערני דיזה
ה'ן כטמיכת, ודרנש כטנין ד"ה מתבגר נס ה'ן לוד
ז'ומר וגס מסוגל קלח' לטכות, ולכן ס"ל להרד"ה דככניינש
ד"ה נס דהפקר דמזות ליום קטורה לאלה טה, ה'ן
מ"מ כוון דמקיס נס מזות ידיעת הקטורה ספר מהוין
ככש"ג נערך מוקס דמזות ידיעת קטורה ג' מזות
ככש ג' ומוקס לא מזאגס וגו'.

ואדרבה מן כסנרו אפילו על פרסו נד"ה כי רלו'

דומה דכיוון דהווען גולדס היליקור צוודייל הין לאחיך אין נאכל מוקודס לו נ. היל נאכלו כוונת גרא"ס צונגען דידייש טהני, כיוון דהווען צעטמו לוול קאלא היל נאכל קיס מיגיל הייטוקול, טהרי היל נאכל הילס האמורה חווומו דצער צונגען ומין רק פום קאנל עליו מנטמאט ליאס קייג היליקור לו סב"ד רלו נאצומת הייז קייג היליקול, וויס ספק הילס כוונת טהלייט לו סב"ד כי רק על מה ציטטוסה ממדאך, לו לאפער כווננס גס על מה צנטשלר הילו מוקודס, וכיוון צמליינו נמה דהקרלה סטורה נ.י' צער נמייה היל כיוונה האמורה רק על מה צינירו ממדאך היל נאנהר מוקודס היל כיוונה האמורה היליקור.

א"ב י"ל דגס נחלוה מקנה למגדר מילמה הין זמתמאניס מכווניס רק על מה ציטטוסה ממדאך וליל עלי מה טהיס לאס מוקודס [ויסלי] סדעתה ג"כ מסהנער קהה עלי כך, ודדרך מסל מי אמאקנעל פל עזנוו צהה היליגן צוונע מלילין וויל ע"י מלילן ולשגד ריק מהוועות צנטמאפטמו מלילין וויל ע"י האמלה וסלעטה, י"ל דסומן טיט נכימו צער היל שאס מהוועות ממולאות היל כיוון היליקור, ורק מה ציטטוט ממדאך] וכן נאכל מקנה זמתמאניס קג"ד וסתאמו דעריכס וויל צילחו לאכדי צומתאניס גס עלי מה טיט נכימו מיכא, י"ל נג"ל צהה ציוווע היל עלי טהדאך, ורק צהה היליקול היל ציוף נאגיע זומן מל הייטוקול על הילו דמסיכעל מילט הילק, טהרי גני פעם וויאק"פ וט"ז וכל קדומה לאס שאומן גולדס היליקור הין היילוק צין צוממייל מוקודס צין בעקס ממדאך, היל כיוון דמלויו נס"ג צמורי לוזרטה צער גמירות מעטה צילטס הילך יטראט, וויפ"ה ממקפקל לה לאט"ק דהיפאצ לה כיוונה האמורה על מה טהיה לאס מוקודס, היל כמו כן יימל נאכל קאנלה ומוקנה צין צויה צין צנ"ד צהילו מכווניס על מה צנטשלר לאס מוקודס, טהרי ספק גמינה לאקל צאנזולר נחלען זקמיטן קי"ה עיין ט.

ולפי סג"ל נק"ה היל קוטימי וויל קו' צהו, דיל עלה צדעתה האכס כנ"ל לאקן היל נענין היליכם צער בט' ימיס היל נאכל דיל היליקור מדיעת כלל, וככהרלה טהסצטנו למשלה דרכ צעט"ג היל חיות היליקור זוילו היליקור ולחי טיפילו גנטמייל מצעם וויל ספק כלל צונגען וזה מטאוס צומקיעו כן חונטיעו ווינטומען למגדר מילטה לאטער על חורבן ניאט"ק, י"ל ספיר דיל ציוווע לאט"ק זמכן היל

וועג לי יומר לאס עינוי נאכלות הממורות. עכ"ז נטען צזדו ולמען יידיהם פלאו הגני לאציג לו עמה נס צוה.

והנה האיל מעכ"ט דכרי היליקול צהו"ס קיימן מקנ"ה, וסנגי יטטכל צמדת מהו וויל מלהאל היל זומן יי' שאנגיילו דכרי מי צרויה לוועל דענימיס הילו היל נאכל, צער ממעודת שבת פפיר דמי הילכלו היל צימיס היליגן, וצאנזיל רלהס מ.ס.ק דטולין פ"ק (ד"י ז' ע"ה) צונגען צהנרי צער נמייה צנטמיילו ממדאך נציניקטן היל זי' לי רטהין הילכלו, ונאכל נט"ס נמייה. וכמה סס היל זי' סימן צ"ג, דנפקה מינה לעניין נדר מזון פלוני ווילן ונטמייר מוקודס זומן היל לעניין סקינה צל ז"ל היליקול הייז דצער ע"י"ס, וכיון דנאכל נמייה היל צנדיגן היל זי' נאכל. ולענין צער צנטמייר נטומן בט' ימיס ספיר דמי הילכל עכטו"ג.

ומעכ"ת כמג דהין רלהס מסס, וויל היליקול נאמוה צימר צהה ממק"ס מעכ"ט דהין וויל עניין היל כלל, דהיעלה על דעת גבי חמן נפחה היל נצחים שמן מוקודס פסקה טיסיה מומר נטוליל נזומן ספקם היל נאכל היל צהס מזון לס מעולס כלל, וע"כ כיוון דהווען גורס היליקול היל ציוף נאגיע זומן מל הייטוקול על הילו דצער וויל נפקה מינה צין נצחים מוקודס ווין נעפה ממדאך, וויל היל יקיה ס"ד לחקו דהס נטמייר מסכתה היל זומן סימר היל סיסיה מומר. וויל נאכל דצער נצחים היל זומן קוי ליטוק דהורייתם דארוי צמנן ודחי היל פילו שמן היליקול רק מדרגן צנון חייטי קולדניימיט נאגיע פסקה וסיס להיל צנ"ר היל פ"ס היליקול, ועד דע"ג היליקול נטוליל מדרגן טיעלה על קדעתה היל זומן גורס הילכלל מוקודס התעניהם טיסיה מומר, וע"כ כיוון דזומן היל, וויל היל רוה פסס היל נאכל דהס נאכל צער ווין מזון סימר טיסיה מומר היל נאגיע זומן היליקול.

אבל מ"מ נלען"ד הילך טיסה האס, ומוסס דארוי נאיהויה היל עלי האכס טסוא מסקוג קוטיימנו, היל נס עלי היל זי' צפ"ק דחולין היל צלאג דינ"מ נזומן עזמו מדרכו לומן פלוני היל צעטו היליקור על הייז צער כמו גנינה וסלומות וכו', דארוי לפ"ס היל צנ"ל הייז

מיס, ומזה דונפנעל כל הקמנאג, היל ודחי מוו גליקס
לאטראף עוד טעמייס האקרים נוה, ושו צאנעטה קודס
קוד דסקן ללו דיניג הויל היל מנגנעה געלאה אונגענו
דנטמייעו פקדומים, וכמה"ט קמייוו למכל נקעדום מואָ
בגנון נרים מילא זונפלע"ז ואַפְּלִיּוּ סוסס מקומן זוילע
היא אַקְוָר מדינֿה דאס"ק לֵה בֵּיס מועיל האַפְּלִיּוּ קעודה
מואָה, ומה"ט נערכ ט"ב מהר חיות דהאַקְוָר מדינֿה
דאָס"ק לֵה מועיל שפודם מואָה, וכיוון צאן צהס סכין
על צהם וכדרך חווק נטהר על ימי שחול נגן פְּמַצְחָה
בצ'נט נצ'ית האַקְוָרים ולע פִּיה יוכן לאַקְוָל עדין חצ'ונ
קעוזה מואָה וטאָפִּיל דמי, דס' לייס צל קעוזה מואָה
חפּונ ג"כ קעוזה מואָה.

יעוזר יומר י"ל, לדנה נגיד מחלן כי ליקולו דכל
מחמתה, וה"כ נחלס הכלן נזכר על צבם וניל סיה
כלו נחנול ע"י מיהה מונק טהירעו לו ונזכר על
למחר צבם, והס הפקור לו נאלול ישי מוכלה למם
ההנזכר לפועל עכו"ס לו נלנויות זה מוכלה למם
טחיניכל ליקולו דנדג, וככה"ג טהיר להנורה דכל מחמת
לו הנשינו רכਮינו. ומזה דלן וזה לא צייר רק נזכר
או נמצטול כל נזכר טהירו יכול להתקיים עד למחר
שםים פלנו, אבל אין שיכל להתקיים עד למחר טמיין
פלנו משועש לה למלו מחמתים נטהר. ומזה צמיין
סדרות נסמן על חנס וזה אין לו נסמן מל' דוקה
נכלין על צבם טהיר קשורה מוהה לו על מועד מזוז
לחדרם כגן נרים מילא ופדה"ג ונחונם נזכר על מחר
כך, וגס נחופן טהיר יסאה עד למחר ימים פלנו ימקלקל
המחלל ושי"י לו שפקד ממן ולהיכל מה דכל מחמת
ומליאנו כ"ק דהמורה מסה על ממונע כל יסראל עין
צפיך הלו טריפת, אבל נטהר מקודס ר"ש ואפיקול
נטהר מקודמת צבם רק צבויין דזוכל להתקיים עד
טהר כסימות פלנו כלה"ג אין להסיג. ומהען פיטוט
געני יששכר יהוה שרמו לכל אדריכלים עתבגנו רק כל
ציילד הומס קיטן, וככה"ג שכחנו מי שסומך להמיר
ככה"ג אין מזוניות הומו וכנה"ל דכינן דלנו דינון דגmrול
הו, אבל מנגן געלמה לא הומו הנה הרים אלה
טבק, והרי לרמץ'ס לו הצעה כל לישור וזה לנו

על הנחת מחדך נחקרו ולמ' על שנחתייר מוקדם, ל'ק מה שפקחה מעכ"ט מיו"ד סיון קי"ג גדי פישול עכו"ס, דסמס לחוך ריטול עכו"ס תל' נקבלה הזרמיין מל'י' מילוחה תל' חישור גמור וול' מי"ח דבר, ודחי' תל'ן חילוק בין ריטול חומו לבין עכו"ס נצנעם תל' נמל' טבול, בסנו' מנאג האותינו סל' תל' נמל' נבדל נבד' בט' ימיס פלגו, ספир י'ל' נמתנדל נסימר תל' נהיגו ולמ' קכלו'ו רק סל' תל' נבדל כל'יו.

בביהויזת כן יט למח渺 גס על סענוצי מ"מ מיו"ד
קי" ק"ד ניכמה דניריס. וגס ה' נמס סלען
טעם ליניעעל כל הצע"ק נמולון וגוי לודרי צבר נסילה,
דאשא מזוס דיא"ל סוקול ווּקמְרִי לְקַתְרִי, וצוז ריחמי^ו
גס נמזרי מולי מאר"ס זיק חלק ה"ז סימן רפ"ז
טנראלה מדרכיו כהלו ר' מפוזח נצ"ק נמולון בג"ל
דעתס האפק סול מזוס דינימל סוקול ווּקמְרִי לְקַתְרִי,
וועהלהמתה למ מילומ נצ"ק כלל טעם זא. וו"ל דלון מעס
האפק מזוס דינימל סוקול ווּקמְרִי לְקַתְרִי, הילל טעם
האפק זא, מזוס לדפסר למ מקרלה סמורא הילל מס
סינממו לחר נילמס נילך, הילל מס שננמר קודס למ
הסרא פטורה כלל.

(ב) מה שפרק זה נושא על דרכו של מיל' כ, דמ"כ גני
נזר נמי נימל דבוקה לו אין מקודס ישם מומל
טו וכן גם סמוך דבוקה יפה רשות לעתים, והרי מוכן
להניאו כן מושיר יי"ר, נעי' רגלה נזר שסיה נטה"ק וטהה
וכו"ג. ומימה דרכי המת לינו צלו כלל זול זיין
ולומר פותחן דעתיה הפת עתמו עד עכשו גס מכלה
ולבדנו ישם רשות לפטמה, וכרכ' ס' הל' קהנמר הל' גדר
טהה צלו מחילה. וגס נטה"ס הל' דמי נזיר, דרכי
נזר הינו נודר כלל סלה ישמה זיין וטל' יטמה למיחס
הלה כוח מקודל עלי' נחיות נזיר, רק שסתומות גורש
על נזיר ש████ו לו מכל השר ית' מגן כיין וטל' יטמל
למשיס, וכיוון שכן הינו חולה כלל קתקלה צלו עד שנימל
שמדר שפה גס חמלה הל' קד' עלי', רק נזירם
המורא, ומה זה עניין לדרכו שפה מולה קתקלה צלו.

עוד נלען"ג, דהנ"ג דהנרכי יוסף וגאנני ישכני מוליס
וְזֶה חַמְלָנִין דָּר ט"ז וצַרְמָה"ס דָּקָס, מ"מ
בונומס גס כנ לדגנ' הַהָּה, דהנ"ג כל מי שיכ נו יין
כמלהפכו מן קודס ר"ש יפה מופר לסחות יין הכל כת'